

Iggy Malmberg och Saga Becker i *Någonting måste gå sönder*

Någonting måste gå sönder

Originaltitel: Någonting måste gå sönder

Regi: Ester Martin Bergsmark

Producent: Anna-Maria Kantarius

Manus: Ester Martin Bergsmark, Eli Levén

Foto: Lisabi Fridell, Minka Jakerson

Roller: Saga Becker, Iggy Malmberg, Shima Niavarani, Mattias Åhlén m fl.

Sverige 2014

Längd: 1 tim 20 min

Distributör: Triart Film AB

Kanske säger de inledande bilderna det mesta; en vacker ros, sen törnen, sylvassa törnen som någon trycker sitt finger mot. Med andra ord; livet kan vara vackert, men vägen dit är törnbeströdd, full av motgångar och besvikelser. Det kan göra ont. Fast å andra sidan, är det inte det som är livet? Filmen bygger på romanen "Du är rötterna som sover vid mina fötter och håller jorden på plats" av Eli Levén som även skrivit filmens manus.

Sebastian går omkring i högklackade skor och klär sig markerat feminint. "Du har ingen verklighetsförankring" säger hans kompis Lea och efterhand förstår vi hur rätt hon har. Två unga vuxna som gnabbas om vardag och om sina kärleksaffärer. Men vad är verklighet? Vems verklighet, skapar vi inte den själva? Naturligtvis i kamp med ett omkringliggande samhället som med ett tydligt finger pekar på hur vi ska bete oss, vad vi ska prata om, hur vi ska klä oss, vad vi ska tycka. Många känner sig som i ett fångelse i relation till det så kallade heteronormativa samhället – förgylld med en

borgerlig touche. Särskilt i det som är tänkt att vara livets ljuva vår, när man är ung, rebellisk men inte sällan i grunden väldigt osäker.

Ester Martin Bergsmark – som tidigare gjort den mycket personliga *Pojkanten* samt den Guldbaggebelönade dokumentären *Maggie vaknar på balkongen* – har gjort en stilsäker, i långa stycken välspelad film om identitet. Vem är jag? Men framförallt, vem vill jag vara?

Vi möter förutom Sebastian även Andreas som "Sebbe" träffar en sommarnatt i Vita Bergen i Stockholm. Tycke uppstår. Men det är en komplicerad kärlekshistoria.

De har sex med varandra, men när Sebbe visar ömhet och gör i ordning frukost en morgon svarar Andreas bryskt; "du tror väl inte att jag är nån jävla bög?" Det är kärlek med förhinder eller om man så vill, lite solkigt.

Så håller det på. De skiljs och de försonas, de hånar varandra och de uttrycker kärlek några veckor i sin lilla mentala bubbla i en sommardåsig huvudstad. Fotografiet är inget att klaga på – återväxten bland svenska fotografer är god, här signerat Lisabi Fridell.

Men sakta växer en längtan fram hos Sebbe om att vara eller bli den han drömmer om, sitt alter ego Ellie. Bli kvinna fullt ut. Och när Sebbe och Andreas en dag skiljs åt på Nytorget så är det Ellie som lämnar Andreas och går vidare ut i livet i en känsla av ett trots allt förtröstansfullt durackord.

För rätt målgrupp kan filmen säkert beröra, där finns en kraft som känns självupplevd. Men själv kunde jag inte låta bli att också irritera mig på denna magnifika självupptagenhet, denna fullblods narcissism med små söta rumpor i bild varvat med ett ständigt självbespeglade, bokstavligt och symboliskt. Herregud, lyft blicken någon gång! Det finns en värld utanför också.

Andreas Hoffsten